

La Mainada

Preu: 15 cèntims. - Any II - Núm. 71
Barcelona, 13 d'octubre de 1922

- Està bé, aquest bando.
- Doncs, no, senyor, que no està bé! Això és un retorn al temps de les cavernes!
- No cridi, home, no cridi! ¿Que vol que l'agafin per « contrabandista »?

COL·LEGIALS

CAPES
IMPERMEABLES
SUPERIORS

8'50 ptes.

Casa Rosich

Ronda de Sant Pere, 7

Plaça Santa Anna, 9

BARCELONA

Propaganda RIBÓ - Portolà, 1 (St. G.)

Els millors
trajos
i abrics
per a senyor
i nen

**CASA
ARBIOL**
SASTRERIA

Camiseria i similars

Hospital, 91 - BARCELONA

Sucursal: Clot, 43

XOCOLATA
SANTÉ

XOCOLATA
LACTÉ

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants, s'esmenti LA MAINADA

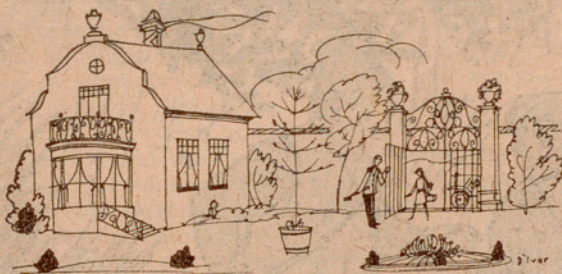

No voldríem, joves amics, esmenar el guiatge educatiu que us hagin traçat els vostres mestres. Així com no hi ha ningú com el pare i la mare que sàpiga comprendre

a llurs fills, no hi ha ningú com el mestre que estigui més destreument autoritzat per a formar i ensinistrar les tendres intel·ligències.

PERÒ el noi i la noia, en els moments en que els deures de l'estudi i de l'escola no els obliguen, no poden menys d'observar, amb aquest instint de curiositat que ens emmena a l'adquisició de nous coneixements, tot quant els volta i els sorprèn cada dia amb una novetat. Les imatges de ço que més ens admira i ens impressiona, resten gravades en la imaginació, formant-se amb elles el tresor dels records.

I per què no fixar-les per escrit aquestes impressions de cada dia? La lectura i l'estudi de la Història constitueix un dels plaers més exquisits. Doncs penseu que tots la tenim la nostra història, i, per modest i humil que un sigui, a mesura que passen els anys, va aplegant un bon munt de recordances prou interessant i instructiu.

Les excursions, les passejades, les representacions teatrals i les festes es-

portives, esdeveniments públics i familiars, impressions de col·legi i del carrer... tot quant pugui cridar la vostra atenció, ofereix motiu abundantment per a interessar-vos i suggerir-vos un comentari. Apresseu-vos a anotar-lo en una llibreta que tindreu a posta, però sense desfigurar-lo ni mixtificar-lo. En escriure'l, no heu de pensar en la publicitat, perquè llavors no seríeu vosaltres mateixos, sinó en que escriviu ço que teníeu gravat ja en la imaginació i que hauríeu expressat altrament de paraula. Serà convenient que de tant en tant doneu a llegir aquestes impressions als vostres pares i al mestre, els quals tindran ocasió d'endevinar en les sinceres manifestacions del vostre pensament, aptituds i aficions que, conreades i desenrotllades, poden decidir el curs de la vostra vida.

APENDREU, a més, amb això, a fixar-

vos en les coses i a no mostrar indiferència per a res, puix tot és prou interessant i allisonador per a qui en vulgui extreure el sentit, i us avesareu a ésser ordenats en tot, ja que el sol fet d'obligar-vos vosaltres mateixos a anotar ço que més cridi la vostra atenció, us acostumarà a no obrar a l'esbogerrada, impulsant-vos a comparar i destriar les impressions rebudes—X.

DE LES COSES QUE PASSEN

HUMILITAT

EN un d'aquests minúsculs poblets dels nostres formosos Pireneus, estiuveja, entre altres, una família de molt bona posició de la ciutat de Barcelona, cap i casal de la nostra bella i estimada Catalunya. Es en el mes de juliol.

Entre els components de la família a què volem referir-nos, hi ha Na Roser, una donzelleta de cara formosa, que deu comptar uns quinze anys. Mes la pobre està malaltissa. Els seus pares s'han traslladat als Pireneus, on pensen fer-hi aquest any més llarga estada, precisament per a veure si es restableix la salut de la seva volguda Roser.

És una tarda d'estiu, bella com quasi totes les tardes estivals del nostre Pireneu. El sol s'acosta a la posta. Mes d'un pastor va aplegant ja ses ovelles. Abaix, en la vall esmeragdina, serpenteja el riu,

joganer, perdent-se, avall, avall, camí de la ciutat febrosa...

Al peu d'una alzineda, vora una font reclosa en el començament d'un prat joliu, s'hi troba Na Roser. De prompte s'escau anar-hi un vailet, qui vol beure d'a-

sewa masana

quella aigua fresca. Es En Jepet, un dels pastorets més eixerits del pla d'Esterri.

Després de saludar a la gentil Roser i de beure una glopada del fresquívol líquid, esguarda atentament a aquella donzella de ciutat, que als seus ulls apar tan formosa, i li parla així:

— ¿Vol beure d'aquesta aigua fresca, senyoreta? En el sarró hi tinc el meu cassolonet, que ompliré tantes vegades com em digui. No podria beure-hi, vostè, ajaçada damunt l'herba, com jo. Demés, s'embrutaria aquesta roba que pla bé que diu que vostè és de ciutat, i de rica casa, i que té criats que a tothora la vesteixen i li donen les coses que per vostè són demanades.

Na Roser, indiferent, com sabent-li greu de parlar amb aquell vailet espellifat, de cara bruta, encara que molt amable, li respon amb to despectiu que no té set. I es tomba d'espatlles a ell.

I En-Jepet, humil, s'allunya de la font, donant-li les bones tardes...

I heu's aquí com, malgrat el posat despectiu de Na Roser, En Jepet pretèn parlar de nou amb aquella donzelleta de ciutat que tant ha escaigut als seus ulls. I fins ha hagut de suportar les rialles mofetes d'alguns companys seus, que s'han burlat de les seves pretensions.

Cada tarda, en caure el sol, com altre no, el pastoret passa per davant de la font on es troba Na Roser i s'atura mantes vegades i la contempla embadalit. Fins s'atreveix a dir-li, un cap-tard:

— Vostè s'hauria d'estar força temps aquí, senyoreta, i recobriria la salut, i jo la duria per marges i alzinedes, per valls i per serrats, i li ensenyaria les fonts més amagades. Seria el seu company. I no li passaria res, no, senyoreta, que jo prou bé que sé pam a pam tots aquests llocs, i sé esquivar la presència del cinglar, i sé allunyar al ca tossut, i sé amagar-me a dins la pleta, on s'hi està segur amb la companyia de les ovelles.

Mes Na Roser, encara que no tant, seguia amb el seu posat de menyspreu...

I llavors pensava En Jepet, que no totes les senyoretes de ciutat són humils,

que no a totes els plau parlar amb els pastorets.

Era un cap vespre. Na Roser se n'havia anat sola, com de costum, envers la font que a ella tant li plaia. Però li vingueren desigs d'endinsar-se per l'alzineda, i així ho féu. Mes als pocs moments li sortí al pas un gos malcarat, que començà a lladrar. I Na Roser s'esferei i xisclava desafortadament. Mes en quatre gambades fou aprop d'ella En Jepet, qui quasi sempre la esguardava, mantes vegades d'amagat, i féu fugir al gos malcarat.

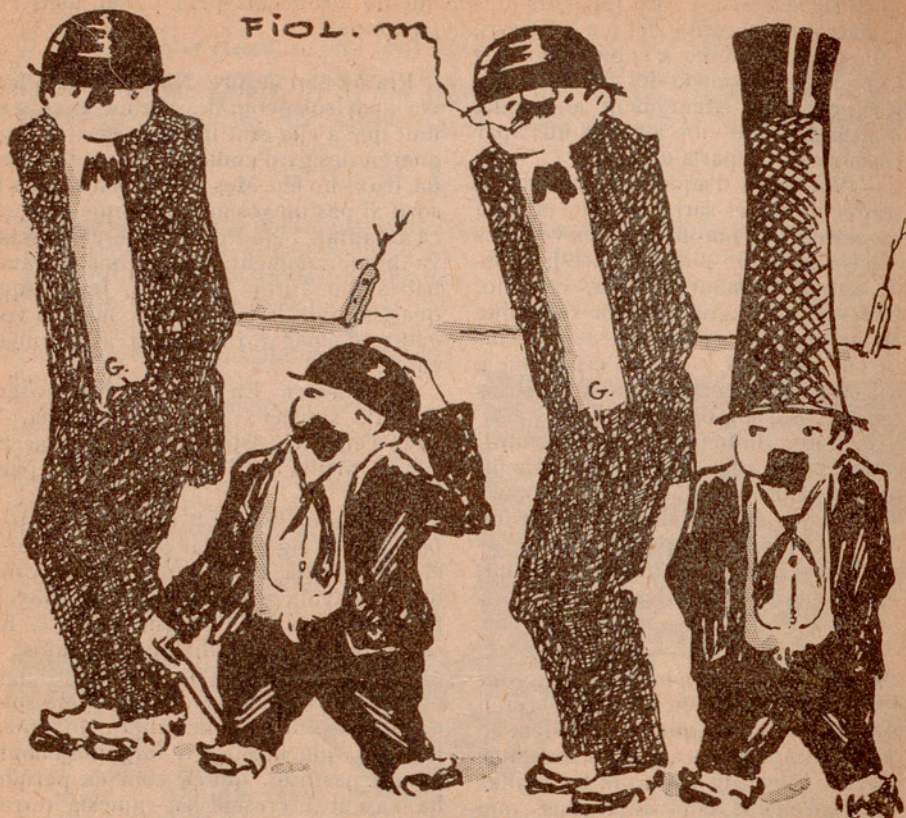
Es miraren En Jepet i Na Roser. Aquell, satisfet; aquesta, agraïda. I quan l'eixerit pastoret volia trencar el silenci, arribà el pare de Na Roser i parlà així:

— Tens un cor molt noble i molt bo, pastoret. Vaig escoltar ja els teus mots el primer dia i t'he vingut observant des de llavors sense que ni tu ni la meua filla Roser us en donéssiu compte. El teu procedir m'és altament agradós. I en quant a tu, Roser, haig de dir-te que una de les més preuades qualitats que devem posseir és la humilitat. No tenies pas per què mostrar-te orgullosa amb aquest pastoret, qui és com és perquè ha nascut i crescut en aquesta terra, entre ovelles, lluny de la ciutat, d'aquesta ciutat que, moltes vegades, ens enlluerna amb apariències, mentre que en els poblets del Pireneu la vida se'ns ofereix natural, sense disfresses, amb la senzillesa encantadora que li proporciona la Natura.

Na Roser i En Jepet quedaren commoguts. I, instintivament, ella estrenyé les mans del pastoret, en senyal de penediment.

Avui En Jepet, a qui prengué a son servei el pare de Na Roser, és home de profit, educat i treballador. I no manca qui diu que s'emmaridarà amb la gentil Roser, avui del tot sanitosa, enamorada de les belles qualitats d'aquell pastoret que conegué en les entranyes del Pireneu.

FERMÍ PALAU CASELLAS

AL MATÍ

— Noi, se't veu molt petit, al meu costat. Hauràs d'allargarte les cames, si vols venir amb mi.

A LA TARDA

— Què te'n sembla? En lloc d'allargar-me les cames, m'he allargat el cap... Si em descuido una mica, ara sóc jo que no et deixo venir amb mi.

EL NEN POBRE

UN nen d'uns set anys, descalç i tremolant de fred, estava contemplant l'aparador d'una sabateria d'un carrer de la ciutat.

Una senyora, molt ben vestida, passa amb un cotxe. El veu, dóna ordre de parar i dirigint-se, després de baixar, al petit observador, li pregunta:

— Què mires amb tant d'afany?

— Demanava a Nostre Senyor un parell de sabates — respongué.

La senyora agafa el nen de la mà, entra, i demana a l'amo una dotzena de mitjons

i que li facilitin el menester per a rentar els peus del menut.

Li porten ço necessari, es treu els guants, li renta els peus, els hi eixuga, li posa uns mitjons i unes sabates lluentes com un sol, li dóna els onze mitjons restants i li diu:

— Et van bé, oi?

El nen, boca-badat, fa que sí amb el cap; i en acomiadar-se de la desconeguda senyora, li agafa la mà i, mirant-la dolçament amb les llàgrimes als ulls, li fa aquesta tendra pregunta:

— ¿Que sou potser l'esposa de Nostre Senyor?

ANGEL FONT DAGAS

El que ens conta l'avi

EL PRÍncep I L'HORTOLANA

EN una humil caseta situada al mig del bosc, hi vivia un pare amb dues filles, nomenades Núria i Rosó.

La Núria, que era la gran, era molt orgullosa i es creia que no hi havia ningú dels encontornss que tingués la formosor que tenia ella.

Na Rosó, que era la petita, era tot el contrari. No hi pensava amb aquestes coses. Només pensava amb el treball.

Un dia nuvolós, la Núria estava asseguda al portal de casa seva quan, de prompte, es posà a ploure fortament, i ella entrà de seguida a la casa. En el mateix moment es presentà un jove, el qual, avançant envers la Núria, li digué: — ¿Que em deixàrieu entrar, bella donzella? Vinc de cacera i m'ha arreplegat la pluja.

— Això no és cap casa d'acolliment! — exclamà ella, molt orgullosa.

— Us faré un bell present — tornà el jove, amb molta amabilitat.

— Un jove qui va de cacera, ¿quins bells presents pot fer?

I, posant-se a riure, féu avergonyir al jove, el qual marxà de seguida.

Encara no havia donat unes quantes passes, quan trobà a la xamosa Rosó, la qual anava carregada de coses del camp; i, en veure el jove, li digué:

— On aneu, plovent? ¿No veieu que us mullareu?

A ço que li respongué ell:

— He anat a cercar refugi i m'han respost que allí no era casa d'acolliment.

— Veniu amb mi, bon home, i en trobareu.

Al cap de poca estona arribaren a l'humil caseta.

Llavors el jove, treient-se la mà de la butxaca, digué, dirigint-se a la Núria:

— Ja que un hom qui va de cacera no pot fer bells presents, té, xamosa donzella: aquí tens el què et mereixes.

I, donant un bonic estoig a Na Rosó, digué:

— Jo no sóc cap pobre pastor: Sóc el fill del vostre Rei; sóc el Príncep Marcel. Passant per aquí, m'ha arreplegat la pluja i he demanat acolliment, a ço que m'han respost el què ja sabeu. En canvi, he trobat aquesta simpàtica donzella i m'ha preguntat on anava, plovent, i m'ha portat a aquesta humil caseta on crec poder endur-me'n la meua felicitat. Així és que ara mateix us demano la mà de la vostra filla. Si és que no me la voleu donar, dieu-ho.

— Per la meua part—digué el pare,— ja us podeu casar; però ha d'anar a gust d'ella — acabà, assenyalant a Na Rosó.

I aquesta exclamà:

— Mercès, pare meu.

I, obrint l'estoig que li havia donat el Príncep, digué:

— ¿Això deu ésser l'anell de prometatge, veritat?

I ell féu que sí amb el cap, espurnant-li els ulls d'alegria.

Llavors la Núria, rosegada pel corcò de l'enveja, exclamà:

— Un príncep i una hortolana, no fa.

I el pare digué:

— Però dos cors bons, sí.

I la Núria, en oir aquestes paraules, es repensà i demanà perdó al Príncep.

Llavors s'arreglaren, posant-se els millors trajos, i emprengueren el camí fins arribar al palau, on el Rei i la Reina esperaven al Príncep enguniosament.

Uns dies després, en el palau tot eren alegries i grans repicaments de campanes. Era que es celebraven les noces del príncep Marcel amb la gentil hortolana Na Rosó.

NÚRIA MANELIC

EL PINTOR I L'ALQUIMISTA

A la xamosa J. Etarres

TROBANT-SE un dia pintant el cèlebre pintor Rubens, va presentar-se a les portes de sa casa un anglès qui digué que tenia gran interès de parlar amb l'artista.

Portat a sa presència, li oferí amb gran misteri revelar-li el secret de la pedra filosofal, afegint que, essent ell alquimista, amb pocs recursos en tenia prou per a comprar els ingredients necessaris per a obtenir l'últim resultat. Llavors Rubens l'agafà per la mà i, portant-lo en el seu estudi, li digué:

— Amic meu, veniu massa tard; ja fa més de vint anys que jo vaig descobrir aquest secret.

— ¿Com pot ésser — digué l'anglès, sorprès, — si jamai he sentit dir que vós haguéssiu estudiat alquímia?

— Ve't aquí tota la meua alquímia — va respondre el pintor, mostrant-li la seva paleta i pinzells. — Amb això, fa més de vint anys que vaig descobrir el secret de convertir l'ocre en cendres d'or.

F. PERLASIA, trad.

UNA ANÈCDOTA D'EN PERE «DEL PUNYALET»

ESTAVA aquest rei celebrant Corts a Monzó i a cada proposició que presentava els diputats li negaven llur aprovació, fent-li notar que era contra fur.

Era un dia de tardor; i, molestat En Pere per una corrent d'aire que entrava per un dels finestrals de la sala, exclamà:

— Feu el favor de tancar aquella finestra. Ei! Si no és contra fur.

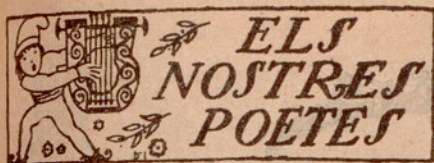
JORDI RALL

CURIOSITATS

El primer tren d'Espanya fou el de Barcelona a Mataró, inaugurat l'any 1848.

S'ha observat que a Xile les aigües del mar s'han enretirat tant que fins s'han pogut veure, com en 1837, els restes d'alguns naufragis damunt la sorra.

Recollit per
JOAN QUERALTÓ

LES ESPIGUES

El camp es daurat
d'espigues de blat,
i enllà les planúries,
aus a voladúries
les besen volant,
les besen cantant.
Elles s'apetonen,
elles s'acaronen;
son amor les lliga.
La toca l'amiga
dient-li: «— Morim,
perquè el sol sublim
ens crema ja massa.»
I l'hom diu, quan passa:
«— El juny ha arribat,
el blat ja és daurat,
i s'ha de segà
per recollir el gra.»
I el segador
fa de destructor,
mentre la radianta
dalla canta, canta.

D. CASADEMONT
(14 anys)

MELANGIA

Noia galana,
flor bosquetana
de cabell d'or;
que ta mirada,
enamorada,
ferí mon cor;
que tu em volies
portà alegries
dins eix cor trist,
i tu mateixa,
sens una queixa,
plorar l'has vist.
¿Per què tornaves
si no estimaves,
oh noia d'or?
Si no el vols heure,
¿per què el vols veure
plorar mon cor?

MOISÈS ARÁN SOLÉ

AL MESTRE

Amb tot l'afecte, a
En Josep M.ª Folch i Torres

Teniu altiu el pensament
i franca i noble la mirada,
teniu un do tan escaient,
que us feu ben vostra la mainada.

Qui sols un cop haurà llegit
les vostres «Pàgines Viscudes»,
tot el seu cor haurà fruit
mil emocions desconegudes.

La vostra ploma ha retratat
el pensament que el cor dictava,
mes vostre cor tot l'heu deixat
dins de les fulles que omplenàveu.

Rebeu aquest humil tribut
que amb tot l'afecte vos envia
un que segueix la vostra guia
i és dels Pomells de Joventut.

FRANCESC MORAGAS
Vice-president de la Germa-
nor de Pomells Sarrianeus

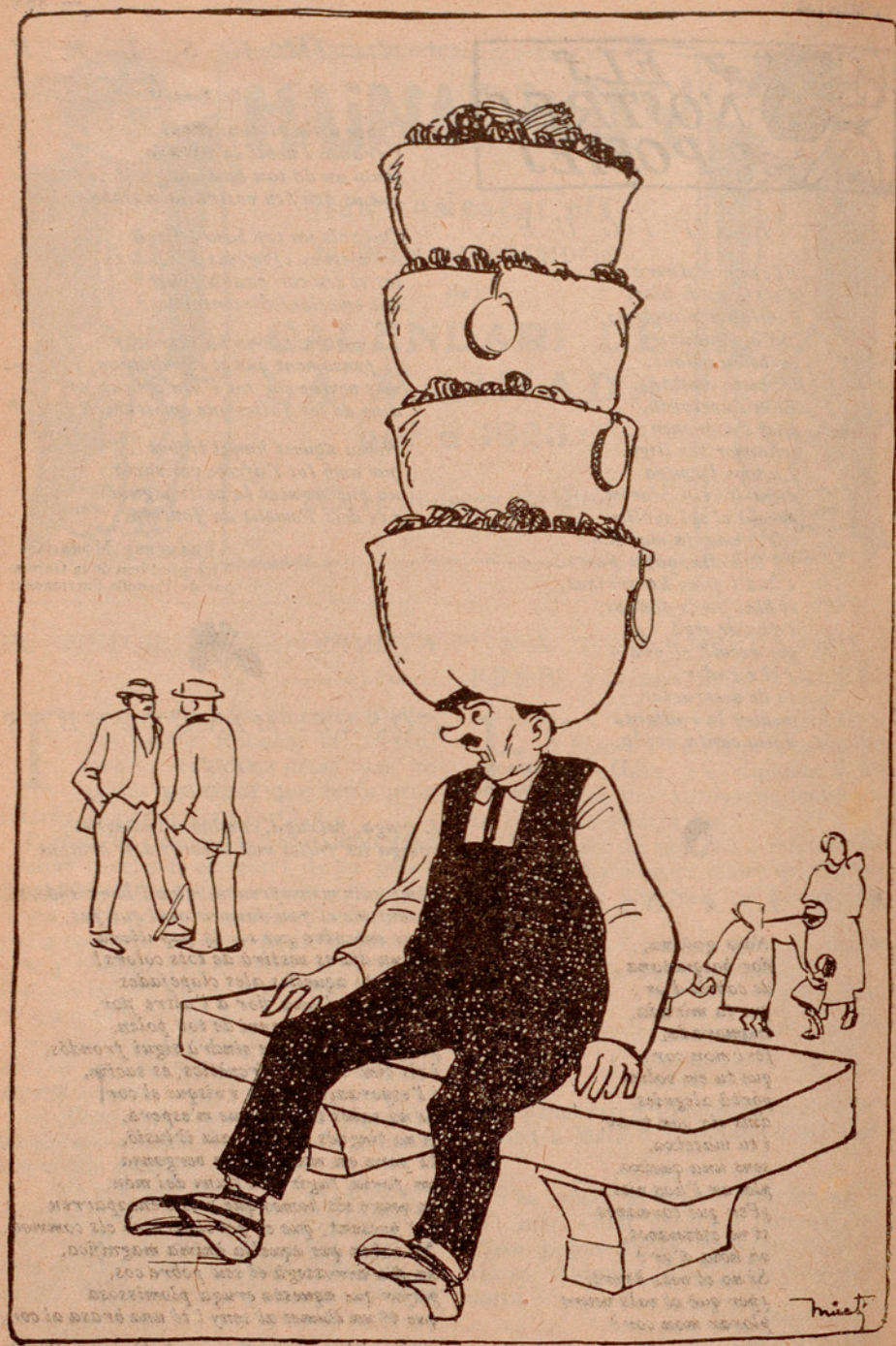
COSES MINÚSCULES

III
L'ERUGA

L'eruga, feixuga, camina a rossegons;
rosega les fulles més tendres dels brotons.

[Amb quin menyspreu me mira l'home indocte,
posant-me el peu damunt així que pot,
sense entendre que sóc la papallona
que un dia es vestirà de tots colors!
Jo pasto aquelles ales clapejades
que van de l'una flor a l'altre flor,
vehicles d'intercanvi de tot polen,
perquè el maig que vindrà sigui frondós,
i els cinc sentits, frenètics, es sacien,
i l'esperança visqui, i visqui el cor!
Si no sabés la vida que m'espera,
si no tingués al pit gaia il·lusió,
la pena em mataria, la vergonya
em faria fugir ben lluny del mon,
en veure els homes que sols s'encaparren
pel present; que el pervindre no els commou.
No saben que aquella ànima magnífica,
un dia arrossegà el seu pobre cos,
pitjor que aquesta eruga plomissosa
que té un llumet al seny i té una brasa al cor.]

J. COSTA I POMÉS

— Dec estar malalt... Em sento cansat i com si tingués un gran pes al cap...

MUSHAKA (EL RATOLÍ)

CONTE INDI

HEU'S AQUÍ que un dia el bon Selim va morir. Carregat d'anys i xacres, va conèixer que s'acostava la comare eterna de la dalla, i va cridar al seu fill, el jove Hassan, dient-li:

— Fill meu: jo poc trigaré a morir. Cap fortuna puc llegar-te. Mes, si segueixes els meus consells, fills de la meva llarga i dolorosa experiència, podràs

bastir-te una fortuna. No menyspreis mai res. La més petita cosa pot procurar-te un benestar. Si gues compassiu i generós. Recorda't sempre del nostre vell proverbí: «La fortuna truca sempre a la porta d'aquell qui somriu». Segueix aquests consells, i seràs feliç.

I el vell Selim, després de beneir al seu fill, finà.

I Hassan, després de gastar tots els seus estalvis en l'enterrament del seu pare, se n'anà camí enllà.

Caminava abstret pensant en els consells del difunt, quan els seus peus ensopegaren. Mirà a terra i veié un ratolí mort. Anava a apartar-lo amb el peu, quan pensà en les paraules de Selim: «No menyspreis mai res. La més petita cosa pot procurar-te un benestar.»

I, ajupint-se, collí l'animal i el penjà a la punta del seu gaiato.

Somrient anava, pensant en què podia servir-li el ratolí, quan veié una casa a un costat del camí. En la porta hi havia una vella amb un gat al costat.

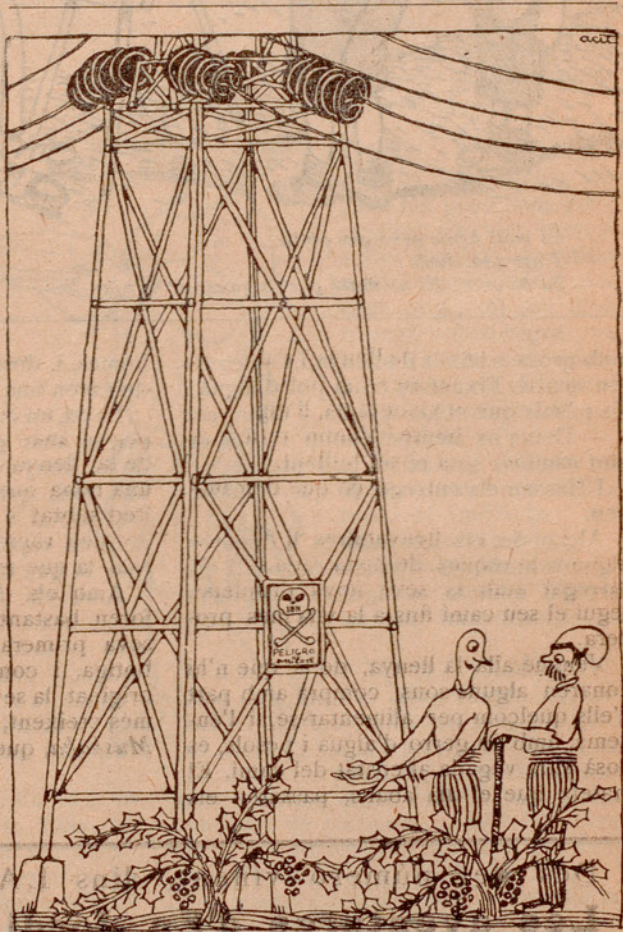
— Ep, minyó! ¿Vols vendre'm aquest ratolí que portes? Es per a donar menjar al gat.

— Teniu, bona àvia — féu ell, entregant-l'hi.

En pagament, la vella li donà un pot de terrissa amb uns quants pèsols i aigua. Hassan, remerciant-l'hi, seguí el seu camí.

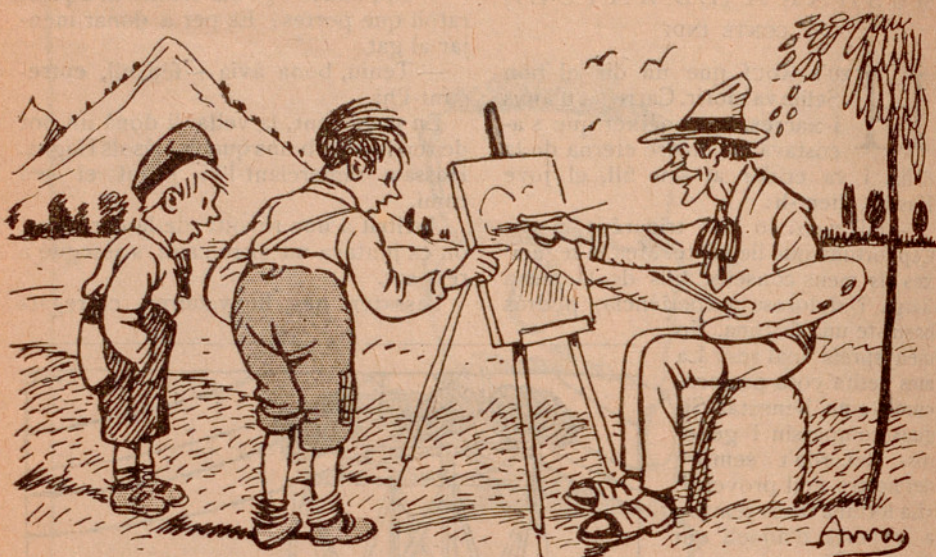
Arribat a una revolta de la carretera, on es juntava un altre camí, s'assegué a reposar.

Passaren uns llenyataires, carregats

— Si hi ha «perill de mort», ¿per què els posen aquests trastos?

— Per què la gent pugui suïcidar-se per pocs diners.

- Es molt bonic això que pinta...
- T'agrada, maco?
- Ja ho crec! Es un mató que fa ganes de menjar-lo.

amb grossos feixos de llenya, i s'assegueren també. Fixant-se en el pot d'aigua i els pèsols que el xicot tenia, li digueren:

— Deixa'ns beure. Venim retuts de tant caminar sota el sol bullent.

I Hassan els entregà ço que demanaven.

Alçant-se, els llenyataires li donaren algunes branques de fusta cada ú. I ell, carregat amb la seva nova propietat, seguí el seu camí fins a la vila més propera.

Vengué allà la llenya, de la que n'hi donaren alguns sous, comprà amb part d'ells quelcom per alimentar-se, i l'endemà, amb un gerro d'aigua i pèsols, es posà altra vegada al costat del camí. El mateix que el dia abans, passaren els

homes, i, després de reposar i beure, li deixaren una part de la fusta que duien.

I així, un dia darrera l'altre, estalviant, pogué anar guardant cadadia una mica de la llenya que li donaven, reunint-ne una bona quantitat. Fins que vingué un fred sobtat i cruelíssim, la llenya pujà de preu ràpidament, i Hassan vengué tota la que tenia guardada.

Amb els diners que en tregué, que foren bastants, i ajudat de la vella, la seva primera compradora, posà una botiga, i com a record de ço que havia originat la seva fortuna, ja cada vegada més creixent, hi posà el següent rètol: *Mushaka*, que en indi vol dir: «ratolí».

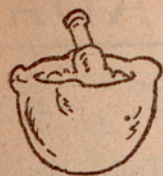
Arreglat per
RAFEL TASIS MARCA

Des del número vinent, dins LA MAINADA:

Les aventures d'En Jordi i la Mercè

(Els intrèpids pomellistes)

Novel·la gràfica dibuixada per En R. MIRET

LA CUINA I ELS POSTRES DE LES NENES

FILETS DE VEDELLA «A LA ROMANA». — Es tallen uns quants filets de vedella ben magres (quatre per a cada persona), s'aixafen bé, es farceixen amb canselada i pernil, també ben magre, i un xic de pastanaga, i s'amineixen amb sal i pebre negre.

Preparats així, aquests filets, s'enfilen, amb uns bastonets de fusta, per les extremitats, de punta a punta de la carn i de dos en dos i en forma diagonal.

Després, en una cassola bastant ampla, s'hi tira ceba trinxada i unes fulletes d'herba fina, i al damunt s'hi posen els filets, afegint-hi una part d'oli i igual quantitat de llard que es pot substituir, si es vol, per mantegueta, fent-se sofregir tot junt fins que els filets siguin un xic rossos d'amdós costats.

En un morter es trinxen uns quants alls i un xic de sàlvia, i una vegada es tingui una pasta ben fina, es remullarà amb vinagre del bo, posant-hi també la seva sal corresponent i un xic d'aigua. Després es tira aquesta salsa en la cassola on s'han cuit els filets, tapant-se i deixant-se coure lentament fins que aquests siguin ben tendres. En cas de que encara no ho siguin, s'augmenta discretament la quantitat d'aigua i es tapa novament la cassola, posant-se a coure altra vegada lentament fins que estiguin en el seu punt.

Aquesta salsa es calcula, per a sis filets, un gra d'all, una fulla de sàlvia, dues cullerades de vinagre i un xic d'aigua.

Poden servir-se aquests filets damunt d'un sòcol de patates bullides i després fregides, formant com una mena de truita i tenint el mateix format rodó de la paella.

POPS «A LA LLUCIANA». — Una vegada els pops ben nets, es tiren en una cassola amb regular quantitat d'oli (una cullerada per cada pop), un gra d'all trinxat, pebre negre, una bona cullerada de vinagre també per cada pop, i alguns bocinets de tomàquet.

Es tapa la cassola, es deixa coure a poc a poc, fins que quedi ben reduït, i ja estan fets.

I ja es poden servir de seguida com a plat o també com entremès.

CONEIXEMENTS DE CUINA ÚTILS.

— Quan es posin a confitar fruites àcides i no es vulgui gastar massa

sucres, pot lograr-se tirant-hi una petita quantitat de carbonat sòdic. El sucre necessari no ha de posar-s'hi fins després d'haver tret la fruita del foc.

— Moltes cuineres usen, per aixafar la carn, la mà de morter. Això no és recomanable, puix dit utensili només és per a fer picades. Compreu un aixafador i us anirà més bé. — IGNASI DOMÈNECH.

La «Nuri» de LA MAINADA

Complint ço que us prometérem, heu's aquí la llista de les mainadistes que han estat afavorides en el sorteig de la «Nuri»:

N.º 3: Roser Macià. — Ponent, 59, 4.^{rt}, 1.ª (Barcelona).

N.º 9: Ramon Paradell. — Comte de l'Asalto, 28, farmàcia (Barcelona).

N.º 13: Marguerida Cano. — Balmes, 121, 1.er, 3.ª (Barcelona).

N.º 17: Miquela Piera. — Martí, 124, 1.er, 1.ª (Barcelona).

N.º 23: Joaquim Monells Damón. — «Mas Flequé» (Piera).

N.º 30: Montserrat Crespo. — Ataulf, 6, 3.er, 2.ª (Barcelona).

N.º 55: Teresa Riera. — Cadena, 15, 3.er (Barcelona).

N.º 56: Antoni Isac Vidal. — Blon-del, 51 (Lleyda).

(Cal anotar que aquest minyó es ben sortós. La subscripció a LA MAINADA la guanyà amb el concurs de «Fantasies geogràfiques» recentment celebrat. Ara, com a tal subscriptor, li ha correspost un número y amb aquest una «Nuri». Felicitem-lo per la seva sort.)

N.º 67: Teresa Elías. — Via Laietana, 42, entresol, 1.er (Barcelona).

N.º 69: Conxita Albert Pérez (Calonge).

N.º 92: M.^a del Carme B. Genissans. — Carrer de Barcelona, 10 (Mataró).

N.º 104: Josephineta Salomon Cid (Uldecona).

N.º 116: Mercès Guàrdia. — Bailèn, 2, 3.er, 2.ª (Barcelona).

N.º 117: Antonieta Serra. — Còrcega, 263, 3.er, 1.ª (Barcelona).

N.º 133: Anna M.ª Trilla i Duran. — Mercè, 29 (Mataró).

N.º 248: Pilar Sala Casas. — Sant Pere més Alt, 25, 3.er, 2.ª (Barcelona).

N.º 390: Pepeta Puchau. — Sagués, 46, fusteria (Barcelona).

N.º 430: Josefa Gonzàlez Bolart. — Arc Sant Onofre, 1, 5.^{nt}, 1.ª (Barcelona).

N.º 432: Conxita Moix i Casals. — Ponent, 52, botiga (Barcelona).

N.º 527: Maria Cuyàs. — Ludovic Pius, 5, pral. (Barcelona).

N.º 541: Carme Amat. — Mar, 36, 2.^{on} (Barceloneta).

N.º 713: Carme Ribalta Arnau. — Gignàs, 37, 1.er, 2.ª (Barcelona).

N.º 757: Ferran Rotllan Serrós. — Marià Cubí, 69 (Barcelona).

N.º 869: Maria Júlia Riera. — Mirallers, 7, 1.er, 2.ª (Barcelona).

N.º 893: Dolors Moya Oliver. — Aribau, 179, 4.^{rt}, 1.ª (Barcelona).

N.º 896: Maria del Sant Nom Pons. (Igualada).

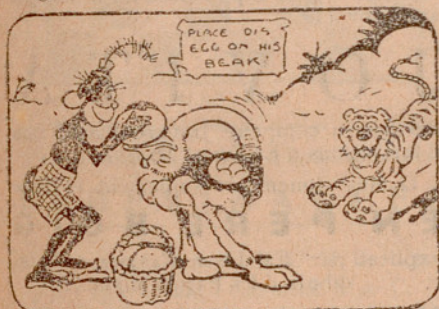
Tornem a felicitar-les per la sort, ensems que els preguem que no oblidin que anirem publicant patrons perquè puguin fer vestidets per a la «Nuri» i que estem estudiant la manera d'organitzar un concurs per tal de premiar a les posseïdores de «Nuris» que tinguin millor gust en presentar-les.

ALLÓ QUE FA RIURE ELS ALTRES NOIS

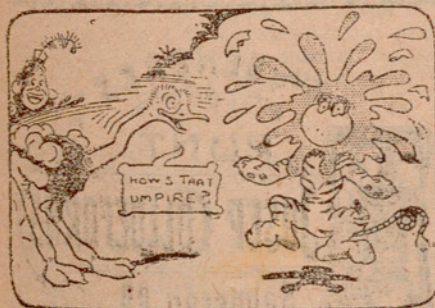
L'ESTRUÇ FIDEL CONTRABÀNDOL HUMÀ

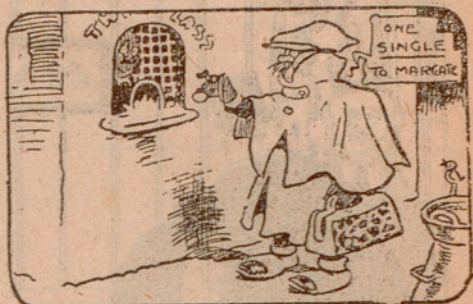
En Kukamala i el seu estruç, quan anaven cap a mercat a vendre ous, es trobaren sorpresos per la presència d'un tigre carregat de males intencions.

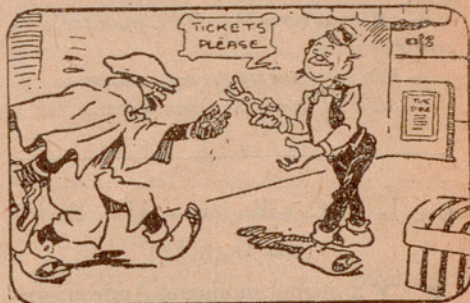
Com que més val molta força, En Kukamala convencé a l'estruc de que en aquell moment històric caia fer servir de ballesta el seu coll...

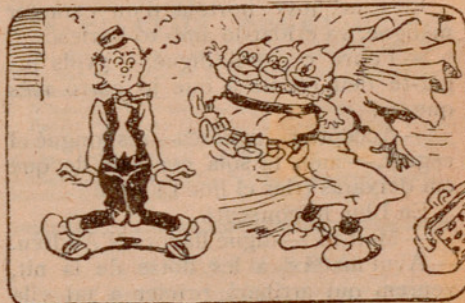
i xap!, als nassos del tigre hi quedà encastat un ou ferrat amb tanta estrella, que altra feina tingué a netejar-se que empaitar a aquells vianants pacífics.

El senyor Tanasi era tan aficionat a passar contrabàndol, que un dia que anava de viatge no pogué substreure's a les seves aficions i solament prengué un bitllet...

que el porter de l'estació taladrà com és costum a tot arreu del món on hi ha ferrocarrils i estacions i es venen bitllets per a poder fer viatges.

Però ve't aquí que quan el senyor Tanasi havia ja passat, un cop de vent li aixecà la balona de l'abric, i el contrabàndol fou mostrat als ulls astorats del porter...

(Del Chips)

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

— ¿El meu germí?... Miri, quan treballa, sempre canta.

— Deu ésser un temperament alegre...

— Molt! I demés, és tenor d'òpera.

E L C E G U E T

(DEL FRANCÈS)

UN ceguet, nomenat Andreu, sortia de l'església i se n'entornava a casa seva. Marxava molt lentament i amb circumspecció. Son bastó li servia de guia.

En Lluc, jove hortolà d'un caràcter maligne, va cridar-lo amb to burlesc.

— Pobre cec — li digué, — ¿vols jugar-te deu escuts a que jo corro més que tu?

— Accepto la juguesca — respongué el ceguet, — amb la sola condició de que em deixaràs triar el lloc i l'hora.

En Lluc hi consentí.

— Molt bé — digué llavors N'Andreu.

— Avui mateix, a les dotze de la nit, veurem qui arribarà primer a tal vila veïna.

A la darrera campanada de les dotze, al punt de mitja nit, N'Andreu i En Lluc es posaren en camí. La nit era

negra. El camí passava per dins un bosc molt espès. N'Andreu, per a qui el dia i la nit eren la mateixa cosa, arribà a la vila abans de sortir l'alba, mentre que el burlesc Lluc va perdre's pel bosc i va arribar al lloc convingut quan ja el sol estava molt alt.

I heu's aquí com l'orgullós Lluc, qui volia mofar-se del pobre Andreu, hagué de pagar els deu escuts de la juguesca i i suportar durant molt temps les burlas de la gent del poble, que, assabentada del succeït, digué que mereixia encara una lliçó més severa.

JORDI MANELIC, trad.

EL NOSTRE FULLETÍ

Juntament amb aquest número els mainadistes rebran el plec desè de la interessant novel·la

J O V I T A

del nostre company JESUALD BLADÉ, amb il·lustracions d'EN SERRA MASANA.

Demés donem de suplement el conte

EN PERE BOIG

explicat per EN JOSEP CASASSA amb un dibuix d'EN RAMÓN MIRET

Mainadistes :

Propaguen el vostre periòdic!

FCA DE GÈNERES
de
PUNT

JOSEP COLLDEFORNS

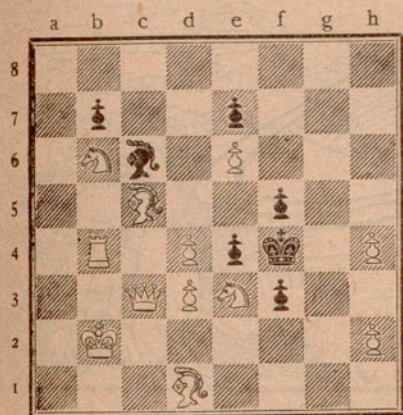
Salmerón. 99
Teléfono. G 276
BARCELONA

SECCIÓ D'ESCACS

JEROGLIFIC, per JOANA SUSQUEDA

Problema n.º 43, per ANGEL NOVEJARQUE

BLANQUES

Les Blancs juguen i donen mat en dues jugades

ENDEVINALLES

LOGOGRIF NUMERIC

per CAMPABADAL I CASTELLÀ, S. EN C.

1	2	3	4	5	6	7	8	Nom d'home
6	4	5	4	2	1	8		Grau militar
6	7	3	4	2	1			Illa portuguesa
1	2	3	1	2				Verb
6	1	8	8					Animal domèstic
3	4	8						Llaminadura
2	4							Nota musical
7								Vocal

TARGETA, per MARTÍ DUATIS

Guillem Anglada
Joana Ger

Combinar degudament aquestes lletres de manera que formin el títol d'un drama patriòtic català, amb el nom i cognom de son autor.

O O O

R O M B O, per ERREGÉS

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: consonant, part del cos, vehicle, nom de dona, defecte físic, animal, vocal.

AMBIDEXTRE, per ORLAND ANDRÉS

1	2	3	4	Animal
4	3	2	1	»

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Portugal.

Al rombo: P, Pot, Polac, Tap, C.

A l'acròstic: Londres, París, Roma, Cristiania, Berlin, Atenes, Constantinopla, Madrid, Sofia

A la targeta: Joan Prim, Reus.

Al jeroglífic: Reixes enfora.

A la conversa: Hilari.

A la fuga de vocals: Si amb regla vas, hi arribaràs.

Els eixerits endevinaires

Cap dels eixerits mainadistes ha endevinat totes les solucions al «Jardinet de Passatemps» publicat en el número 69.

N'han endevinat part els següents amics nostres:

Pepeta Prió, Joan Queralto, Eduard Padrós, Rogeli Sánchez, Isidre Guasch, Lluís Jordà, Montserrat López, C. Mas i Mas, Germanes Rius i Gelabert, Baptista Xuriguera, Maria Roger, Salvador Burguet, Joaquim Rimbau i V. Cristià

LA MAINADA

Subscripció anual: 7'50 ptes. (pot pagar-se per semestres)

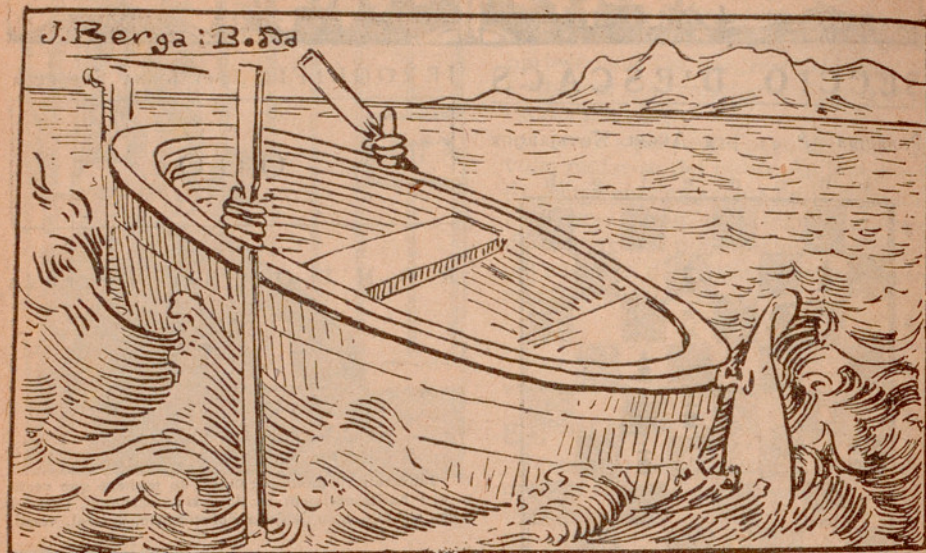
Número solt: 15 cèntims

Atrassat, sense fulletí: 15 cts. - Amb fulletí: 25 cts.

Redacció, Administració i impremta:

Vich, 16 - Telèfon G. 1471 - Barcelona

TRENCA-CLOSQUES NÚM. 8, AMB PREMI

Un bot sense mariner? No pot ésser! Veiam qui el troba.

La solució pot remetre's resseguint la seva silueta amb tinta o llapis de color damunt el gravat, o bé dibuixant-la en paper a part, els que no vulguin fer malbé el número.

Sortejarem cinc llibres entre els solucionistes que ho encertin.

ELS TRENCA-CLOSQUES DE "LA MAINADA"

Continuem la llista d'endevinaires al trenca-closques **número 7**, la qual llista és com segueix:

Pere Font Mirambell; Montserrat Gras, de Sabadell; Fèlix Plana i Camps, de Navàs, i Montserrat Manya.

Moltes han estat les solucions presentades a dit trenca-closques amb solució aproximada, i poques, com ja haureu vist, exactes. Això deu ésser degut a que en veure a primer cop de vista l'amagatall del caçador, solament us heu preocupat d'assenyalar-li part del cos, sens fixar-vos que en el dibuix s'hi troba completa la figura del caçador. Per tant, creiem convenient donar-vos un consell, amics mainadistes: que en presentar la solució al trenca-closques que publiquem avui, us hi fixeu ben bé si voleu figurar entre els endevinaires.

En el sorteig verificat entre els endevinaires del **número 7**, han resultat sortosos els següents:

Esteve Vidal, de Navàs; Fermí Mestre;

Montserrat Manya; Josep Camprubi i Soler, de Sallent, i Josep Moreno.

Als de fora, els enviem avui mateix el premi per correu. Els d'aquí poden passar a recollir-lo a aquesta administració, carrer de Vich, 16.

Correu de LA MAINADA

Avui, estimats amics i col·laboradors, seré breu en les respostes. Per una sola vegada, bé em perdonareu que vagi de pressa i que no us dongui la meua opinió respecte els vostres treballs en la forma que acostumo fer-ho.

Acceptats els treballs que remeten: E. Mascort Marqués; R. Pérez Batlle; Marta Costa; Ali; P. Abellí Morató; Nínius; Montserrat Puig; Baptista Xuriguera; Albert Baldà Amat; Lluís Garriga (dels dos, un); Lina; Ll. Bancells Ubach; Una Pomellista Sambolana; F. Muncuani M.; Hermann Bonnin; Lluís Icart; Mercè Pira; Jordi Manellic; Roseta i Angelina; Salvador Burguà; Abelard Lozano; Victor d'Amor; Modest Costa; J. Ceidà; Emili Leal; Bagueny.

No són acceptables els que remeten: Terna; Leoncí Pont; Fèlix Solé; Josep M.ª Colomé; J. Junyent Massana; Joan Ibatñez; E. Demestres; E. C.; Maria Victòria; Ir. N.; Maria Boix; R. Bruguera; M.ª Nuss Puig; Esteve Busquets; Victor Rodamón; Josep M.ª Portabella; V. Ratoll.

Una abraçada a tots!

EL SECRETARI

Vda. de E. Texidor

ARTICLES PER A
DIBUIX, PINTURA
ARQUITECTURA, etc.

Ronda de Sant Pere, 16

Telèfon 1289 A.

BARCELONA

Una troballa

- Veig, senyora, que els seus fills
van sempre molt elegants.
Digui'm on els fan la roba,
que hi portaré el meu nen gran.
—Vaig a LA REFORMADORA (1)
Hi porto els vestits usats,
i els trajes que em fan pels nens
els cauen que ni pintats.

(1) Trafalgar, 9, 1.ª, tocant P. Urquinaona

Gossets que no crei-
xen i de totes races
Gran assortit d'ocells
americans - Micos
Gatets d'Angora

Canaris flauta procedents
d'Alemanya

Ocelleria del carrer Ferran, núm. 30

Per anuncis en LA MAINADA Propaganda RIBO · Portolà, 1 (St. G.)

Putxinel·lis 4 Gats al taller "MIRIA"

Rosselló, 206

Inauguració de la temporada 1922-23

Dimenge vinent, dia 15 d'octubre
a les cinc de la tarda

Preu: UNA pesseta

Les localitats servades anteriorment
no augmenten de preu.

ENQUADERNACIÓ DE CAPCIGRANY

Presentant els fulletins *en bon
estat* i mitjançant el pagament de
quaranta cèntims, entregarem el
volum enquadernat de

CAPCIGRANY

Fàbrica d'Hules - Plomers - Raspalls

JOGUINES
PERFUMERIA

Agustí Castells

BARCELONA

Portaferriassa, 18 - Tel. 1983

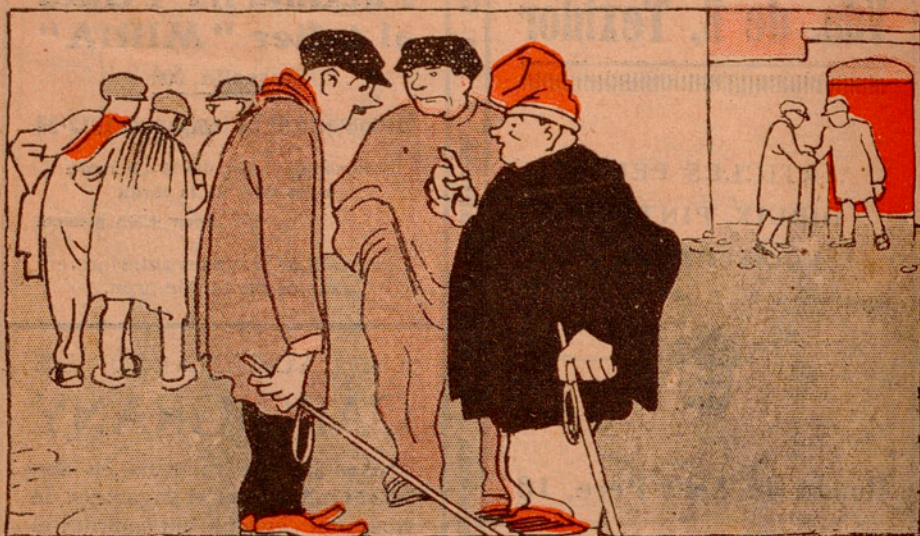
Ço millor per als cabells

TONIC RIÇADOR
RICHARTE III

Dipòsit i venda:

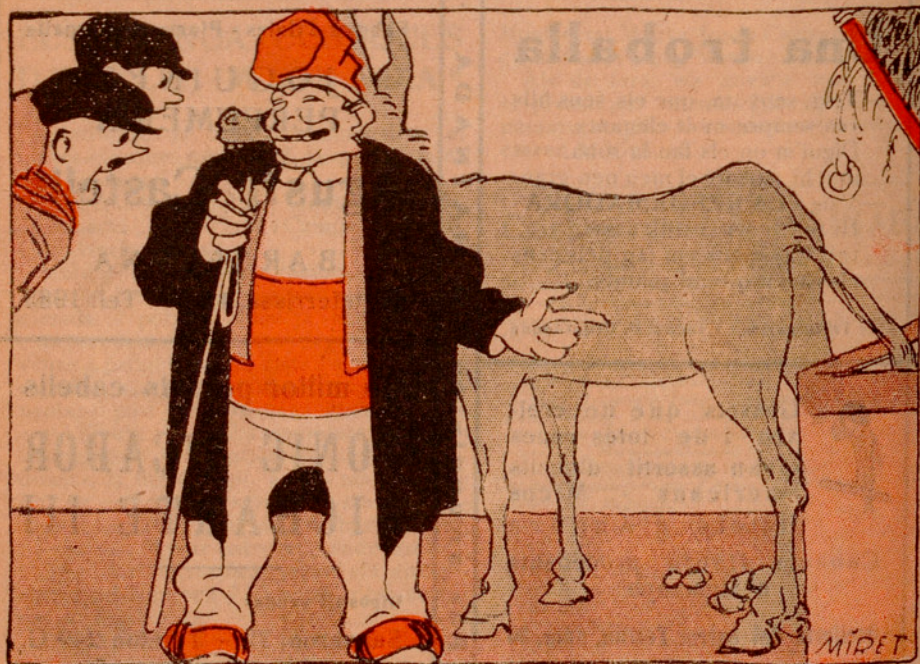
Salmeron, 72 - Telèfon 249 G.

CONTE VELL

— No heu vist mai res tan extrany: és un gos amb dos caps.

— Psé! Això no és res. Jo tinc un ase, que allí on hauria de tenir-hi el cap hi té la cua.

— Eh, ¿què tal?